

Sygn. akt III K 129/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w III Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący: SSO Paweł Spaleniak

Ławnicy: E. N.

U. N.

Protokolant: starszy protokolant sądowy Marta Przybył

Prokurator: Prokuratury Okręgowej w Poznaniu P. H.

po rozpoznaniu w dniu 06 lipca 2016r.

sprawy

W. Z. (Z.) syna S. i T. z domu K. urodzonego (...) w P., karanego

Oskarżonego o to, że:

I. W okresie od co najmniej 22 stycznia 2015 roku do 13 kwietnia 2015 roku w P. województwo (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przy użyciu urządzenia wielofunkcyjnego marki B., model (...), oznaczonego seria i numerem (...), dokonał podrobienia polskich pieniędzy o nominale 50 złotych poprzez zeskanowanie obrazów, które posłużyły do zyskania dowodowych wizerunków w/wym. banknotów, a następnie ich wydrukowanie, i tak:

- nie później niż 22 stycznia 2015 roku polskiego pieniądza o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji 1994,
- nie później niż 27 marca 2015 roku polskiego pieniądza o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji 1994,
- nie później niż 3 kwietnia 2015 roku polskiego pieniądza o nominale 50 złotych, serii (...) rok emisji 1994,
- nie później niż 5 kwietnia 2015 roku polskiego pieniądza o nominale 50 złotych serii (...), rok emisji 1994,
- nie później niż 6 kwietnia 2015 roku polskiego pieniądza o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji 1994,
- nie później niż 7 kwietnia 2015 roku polskiego pieniądza o nominale 50 złotych serii (...), rok emisji 1994,
- nie później niż 13 kwietnia 2015 roku polskiego pieniądza o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji 1994,

działając na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Narodowy Bank Polski Departament Emisyjno - Skarbcowy w Warszawie

tj. o przestępstwo z art. 310 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

II. W okresie od bliżej nieustalonego dnia, ale nie później niż od 22 stycznia 2015 roku do co najmniej 10 maja 2015 roku, w P. i innym nieustalonym dotychczas miejscu, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, puścił w obieg jako prawdziwe, wcześniej podrobione przy użyciu urządzenia wielofunkcyjnego marki B., model (...), oznaczonego seria i numerem (...), polskie pieniądze o nominale 50 złotych, i tak:

- w bliżej nieustalonym dniu, nie później niż 22 stycznia 2015 roku, w bliżej nieustalonym miejscu, polski pieniądz o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji 1994, na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Narodowy Bank Polski Departament Emisyjno - Skarbcowy w Warszawie oraz (...) w P., obecnie Euro (...) w P.,

- w bliżej nieustalonym dniu, jednak nie później niż w dniu 27 marca 2015 roku, w bliżej nieustalonym miejscu, polski pieniądz o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji 1994, na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Narodowy Bank Polski Departament Emisyjno - Skarbcowy w Warszawie oraz (...) S. A,

- w dniu 3 kwietnia 2015 roku w P. polski pieniądz o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji 1994, przy czym jednocześnie poprzez wprowadzenie w błąd właściciela sklepu (...), co do oryginalności tegoż banknotu, przekazanego jej jako zapłata za nabywane towary, doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 50 złotych, na szkodę I. Z. oraz Skarbu Państwa reprezentowanego przez Narodowy Bank Polski Departament Emisyjno - Skarbcowy w Warszawie,

- w dniu 5 kwietnia 2015 roku, w P., polski pieniądz o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji 1994, przy czym jednocześnie poprzez wprowadzenie w błąd kasjera - sprzedawcę sklepu (...), co do oryginalności tegoż banknotu, przekazanego jako zapłata za nabywane towary, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 50 złotych, na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Narodowy Bank Polski Departament Emisyjno - Skarbcowy w Warszawie oraz (...) S.A z siedzibą w P.,

- w dniu 6 kwietnia 2015 roku w P., polski pieniądz o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji 1994, przy czym jednocześnie poprzez wprowadzenie w błąd kasjera - sprzedawcę sklepu (...), co do oryginalności tegoż banknotu, przekazanego jako zapłata za nabywane towary, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 50 złotych, na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Narodowy Bank Polski Departament Emisyjno - Skarbcowy w Warszawie oraz (...) S.A z siedzibą w P.,

- w dniu 7 kwietnia 2015 roku w P., polski pieniądz o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji 1994, przy czym jednocześnie poprzez wprowadzenie w błąd właściciela sklepu (...), co do oryginalności tegoż banknotu, przekazanego jej jako zapłata za nabywane towary, usiłował doprowadzić ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 50 złotych, ale zamiaru swojego nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie go przez w/wymienioną jako osobę wcześniej posługującą się podrobionym banknotem i ucieczkę ze sklepu, na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Narodowy Bank Polski Departament Emisyjno - Skarbcowy w Warszawie oraz I. Z.,

- w bliżej nieustalonym dniu, jednak nie później niż 10 maja 2015 roku, w bliżej nieustalonym miejscu, polski pieniądz o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji 1994, na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Narodowy Bank Polski Departament Emisyjno - Skarbcowy w Warszawie oraz (...) sp. z o.o. z siedzibą w C.,

tj. o przestępstwo z art. 310 § 2 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 13 § 1 kk w z. z art. 286 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk i w zw. 12 kk

III. W bliżej nieustalonym dniu, jednakże nie później niż 13 kwietnia 2015 roku, w P., czynił przygotowania do puszczenia w obieg podrobionych polskich pieniędzy o nominale 20 złotych w ten sposób, że przy użyciu urządzenia wielofunkcyjnego marki B., model (...), oznaczonego seria i numerem (...), skopiował dwa awersy banknotów o nominale 20 złotych serii (...) oraz dwa rewersy banknotów o nominale 20 złotych, o nieustalonych seriach i numerach,

przy czym działał on w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Narodowy Bank Polski Departament Emisyjno - Skarbcowy w Warszawie

tj. o przestępstwach z art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

1. Oskarżonego W. Z. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punkcie I i II, z tym, iż przyjmuje, iż stanowią one jedno przestępstwo oraz przypadek mniejszej wagi, tj. przestępstwa z art. 310 § 1, 2 i 3 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 11 k.k. oraz w związku z art. 11 § 2 k.k. i w związku z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 310 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 6 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza jemu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. Oskarżonego W. Z. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III tj. przestępstwa z art. 310 § 4 k.k. w związku z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 310 § 4 k.k. wymierza jemu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

3. Na podstawie art. 316 § 1 k.p.k. orzeka przepadek sfalszowanych banknotów o nominale 50 złotych, serii (...), serii (...), serii (...), serii (...), serii (...), serii (...), sfalszowanego banknotu o nominale 20 zł serii (...) i dwóch banknotów o nominale 20 zł o nieustalonych numerach serii oraz urządzenia wielofunkcyjnego marki B. model (...) oznaczonego seria (...);

4. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wyżej kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności

5. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądza od oskarżonego W. Z. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz pokrzywdzonych I. Z. w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych oraz na rzecz spółki (...) S.A. w kwocie 100 (stu) złotych;

6. Na podstawie art. 627 k.p.k. w związku z § 2 pkt. 1, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. Z. kwotę 600 zł (sześćset złotych) plus VAT, tytułem zwrotu kosztów udzielonej pomocy prawnej z urzędu;

7. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów postępowania w tym uiszczenia opłaty;

SSO Paweł Spaleniak

E. N. U. N.

UZASADNIENIE

Wobec złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku w części odnoszącej się jedynie do rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynów oskarżonego W. Z., na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. i art. 424 § 3 k.p.k. Sąd ograniczył zakres uzasadnienia tylko do tej części wyroku, której dotyczy wniosek.

Oskarżony W. Z., syn S. i T. z domu K., urodził się w dniu (...) w P.. Jest kawalerem, lecz żyje w nieformalnym związku z S. K., z którą ma dwoje małoletnich dzieci. Oskarżony legitymuje się wykształceniem podstawowym. Obecnie jest zatrudniony w P. (...) w P. na stanowisku magazyniera, uzyskując z tego tytułu wynagrodzenie w wysokości 1.700 zł miesięcznie. W. Z. był wcześniej karany za przestępstwa (k.40, 42, 43, 89-91, 225).

W oparciu o zgromadzone w sprawie materiały dowodowe, a przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonego W. Z., zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, opinie biegłych Laboratorium Kryminalistycznego KWP w Bydgoszczy H-16454/15 i H-16455/15 z zakresu technicznych badań dokumentów, ekspertyzę NBP i pismo z NBP z dnia 26

kwietnia 2015 r., Sąd uznał, że wina i sprawstwo oskarżonego W. Z. nie budzi żadnych wątpliwości. Nie kwestionują tego również strony postępowania, ani obrońca oskarżonego, który wniósł o sporządzenie uzasadnienia wyroku wyłącznie co do rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynów oskarżonego (k. 335).

Przed szczegółowymi rozważaniami na temat kary należało najpierw rozstrzygnąć, które przepisy winny znaleźć zastosowanie w sprawie oskarżonego W. Z.. Oskarżony dopuścił się bowiem przypisanych mu czynów w okresie od 22 stycznia 2015 r. do 10 maja 2015 r., natomiast w dniach 1 lipca 2015 r. i 15 kwietnia 2016 r. weszły w życie przepisy dwóch kolejnych nowelizacji Kodeksu karnego, przy czym nowelizacja z dnia 1 lipca 2015 r. jest szczególnie istotna z punktu widzenia rozstrzygnięcia o karze.

Zgodnie z art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Konieczne jest zatem porównanie regulacji obowiązujących w czasie popełnienia przestępstw przez oskarżonego oraz tych, które obowiązywały w czasie orzekania. W tym względzie należy zauważyć, że do 30 czerwca 2015 r. łagodniejsze były warunki stosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary, które mogło być orzekane w odniesieniu do kar do lat 2 pozbawienia wolności i to również wobec sprawcy uprzednio karanego na karę pozbawienia wolności. Od 1 lipca 2015 r. zaostrzono natomiast wymogi, jakie musi spełniać sprawca, by w ogóle możliwe było rozważanie ewentualnego warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Mianowicie, od tego czasu warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności może być zastosowane tylko wobec takiego sprawcy, któremu wymierzono karę pozbawienia wolności w wymiarze do 1 roku i który w czasie popełnienia przestępstwa nie był wcześniej skazany na karę pozbawienia wolności. Oczywistym jest zatem, że uregulowania obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 r. były względniejsze dla W. Z. i dlatego w tej sprawie Sąd zastosował przepisy Kodeksu karnego obowiązujące w czasie popełnienia przestępstw przez oskarżonego, tj. przed wejściem w życie przepisów Kodeksu karnego znowelizowanych ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), a nie w czasie wyrokowania.

Rozważając przez pryzmat dyrektyw z art. 53 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 115 § 2 k.k. kwestię wymiaru kary za przypisane oskarżonemu przestępstwa, jako okoliczności obciążające Sąd potraktował:

- działanie w warunkach czynów ciągłych, w ramach których oskarżony podrobił i wprowadził do obrotu w sumie siedem banknotów o nominale 50 zł, a ponadto czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu kolejnych dwóch podrobionych banknotów, tym razem o nominale 20 zł,
- fakt, iż pierwszy z czynów oskarżonego wyczerpał znamiona określone w kilku przepisach ustawy karnej; wprawdzie koncepcja kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy zakłada, że karę wymierza się na podstawie jednego najsurowszego przepisu, jednakże wyczerpanie przez każdy czyn także znamion określonych w innym przepisie, powinna stanowić okoliczność obciążającą przy wymiarze kary,
- wcześniejszą karalność oskarżonego.

Okolicznościami łagodzącymi były natomiast:

- postawa procesowa oskarżonego, który szczerze przyznał się do winy, żał z powodu popełnionych czynów wyrażany przez niego w toku procesu oraz szczegółowe opisanie okoliczności popełnianych czynów; w orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że pełne i konsekwentne przyznanie się do winy oraz szczerza skrucha zawsze powinny wpływać łagodząco na wymiar kary (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2005 r., sygn. akt IV KK 160/05, LEX nr 157196, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 lutego 2007 r., sygn. akt II AKa 171/06, LEX nr 269349, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 czerwca 2009 r., sygn. akt II AKa 116/09, LEX nr 530766),
- niewielka skala działalności oskarżonego,

- mała wartość wyrządzonej szkody,
- fakt, że jedno z zachowań podjęte w ramach pierwszego z przypisanych oskarżonemu czynów zakończyło się w stadium usiłowania; usiłowanie zaś, co do zasady, powinno być traktowane łagodniej niż dokonanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 1976 r., sygn. akt Rw 45/76, OSNKW 1976/4-5/64, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 listopada 2005 r., sygn. akt II AKa 183/05, LEX nr 179422, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 marca 2013 r., sygn. akt II AKa 25/13, LEX nr 1294726).

Wśród okoliczności łagodzących nie można było natomiast uwzględnić motywacji oskarżonego, który pierwotnie wskazywał, iż popełnił przestępstwa z uwagi na złą sytuację materialną – brakowało mu na utrzymanie dzieci (k.16v). Później W. Z. wyjaśnił, że zrobił to, bo nie miał dochodu i nie miał pieniędzy na własne potrzeby (k.225v). Choć zachowanie oskarżonego należy ocenić jednoznacznie jako negatywne i karygodne, to jednak rzeczywista potrzeba łozenia na dzieci mogłaby spotkać się z nieco większą wyrozumiałością, niż chęć zdobycia środków „na własne potrzeby”. Oskarżony jest jednak niekonsekwentny, a przez to niewiarygodny, w podawaniu przyczyn swego zachowania, stąd też nie można było przyjąć, że dopuścił się on przestępstw niejako z konieczności, motywowany potrzebą zaspokojenia potrzeb swoich dzieci.

Przestępstwa popełnione przez oskarżonego W. Z. zagrożone są karami: od 5 do 15 lat pozbawienia wolności albo karą 25 lat pozbawienia wolności za czyn pierwszy oraz od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności za czyn drugi.

Bacząc, by kara wymierzona W. Z. za pierwsze z przypisanych mu przestępstw z art. 310 § 1, 2 i 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. była współmierna do popełnionego czynu i we właściwym stopniu uwzględniała cele kary, jak również bilans przedstawionych wyżej okoliczności łagodzących i obciążających, Sąd zdecydował o zastosowaniu wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Zgodnie z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. nadzwyczajne złagodzenie kary polega na wymierzeniu kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia albo kary łagodniejszego rodzaju, a przy tym, jeżeli czyn stanowi inną zbrodnię, na wymierzeniu kary pozbawienia wolności nie niższej od jednej trzeciej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. W sprawie W. Z. kara nadzwyczajnie złagodzona za przestępstwo z art. 310 § 1, 2 i 3 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. musiała zatem mieścić się w granicach od 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności do 4 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę przedstawione wyżej okoliczności rzutujące na wymiar kary Sąd uznał, że orzeczenie wobec W. Z. kary nawet w najniższym możliwym wymiarze, tj. 5 lat pozbawienia wolności, byłoby w tym przypadku nadmiernie surowe. W konsekwencji Sąd wymierzył oskarżonemu za ten czyn karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Za drugi z przypisanych czynów Sąd wymierzył zaś W. Z. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Mimo, że te jednostkowe kary mieszczą się w dolnych granicach kar możliwych do orzeczenia, a w przypadku pierwszego przestępstwa jest to wręcz najniższa kara, jaką można było orzec, to w ocenie Sądu kary właśnie w takim wymiarze w pełni będą odpowiadały dyrektywom określonym w art. 53 § 1 k.k.

Następnie, uwzględniając fakt, że przestępstwa W. Z. pozostawały w zbiegu realnym (art. 85 k.k.), Sąd przystąpił do wymierzenia kary łącznej.

Przy orzekaniu tej kary mogą mieć zastosowanie różne systemy: system kumulacji – polegający na zsumowaniu (skumulowaniu) kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa, system absorpcji (pochłaniania) – według którego najsurowsza z kar wymierzonych staje się karą łączną pochłaniając pozostałe kary, czy też system asperacji (podwyższenia) – polegający na obostrzeniu najsurowszej z kar orzeczonych poprzednio. Należy przy tym wskazać, że obecnie obowiązujące przepisy uwzględniają elementy wszystkich wskazanych wyżej systemów, przyjmując system mieszany. Zgodnie bowiem z art. 86 § 1 k.k. (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r.), który określa granice kary łącznej, Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia

wolności. O tym, któremu z systemów należy dać prymat, a zatem jak należy ukształtować karę łączną, każdorazowo rozstrzygają okoliczności rozpoznawanej sprawy. Sąd orzekający karę łączną powinien rozważyć przede wszystkim zagadnienie związku przedmiotowego i podmiotowego zachodzącego pomiędzy zbiegającym się czynami, co w dużej mierze decyduje o zastosowaniu w mniejszym lub większym stopniu zasady absorpcji lub kumulacji przy wymiarze kary łącznej. Silniejsze związki czasowe i rodzajowe pomiędzy dokonanymi przestępstwami wskazują na potrzebę przyznania decydującego znaczenia zasadzie absorpcji łączonych kar. W przypadku zaistnienia luźniejszych relacji pomiędzy tymi czynnikami powinna z kolei przeważać zasada kumulacji. Natomiast trzecia z zasad wymiaru kary łącznej, a mianowicie zasada asperacji, z jednej strony pozwala uniknąć premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, z drugiej zaś strony – umożliwia uniknięcie dolegliwości wynikającej z kumulacji orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasad racjonalności wymiaru kary i zasad humanitaryzmu w stosowaniu kar i środków karnych.

W realiach niniejszej sprawy faktem jest, że oba przypisane oskarżonemu W. Z. przestępstwa są rodzajowo zbieżne. Jednocześnie należało uwzględnić ścisły związek czasowy tych przestępstw – czas popełnienia drugiego z nich zawierał się w okresie popełnienia pierwszego. Można więc powiedzieć, że zostały one popełnione w tym samym czasie. Wymierzając karę łączną Sąd musiał mieć też na względzie fakt, że odnosi się ona wyłącznie do dwóch, a więc najmniejszej możliwej liczby przestępstw, wobec których kara łączna może być w ogóle orzeczona.

Wobec powyższego za najbardziej uzasadnione Sąd uznał zastosowanie w tym przypadku zasady absorpcji i dlatego wymierzył W. Z. karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta mieści się w granicach zakreślonych w art. 86 § 1 k.k. i choć jest to najniższa kara, jaką można było wymierzyć oskarżonemu w tej sprawie, to jest ona wystarczająco surowa, by spełnić swe cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej, a przy tym sprawiedliwa i adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego. Sąd uwzględnił również fakt, że kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wobec W. Z. w tej sprawie może stanowić podstawę do zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego w sprawie Sądu Rejonowego w Pile z dnia 23 grudnia 2014 r., sygn. akt II K 953/14 (k.40, 42), co również pociągnie za sobą stosowną represję, dobitnie uświadamiając oskarżonemu nieopłacalność popełniania przestępstw.

Przepisy art. 69 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r., które zgodnie z przedstawionymi wyżej wywodami znajdują zastosowanie w niniejszej sprawie, stanowią, że sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Choć w przypadku oskarżonego W. Z. spełniona jest przesłanka maksymalnej wysokości kary pozbawienia wolności, której wykonanie może zostać zawieszona (2 lata), to jednak Sąd nie znalazł żadnych podstaw do skonstruowania wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej, a tym samym do orzeczenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Należy zauważyć, że w przeszłości oskarżonemu już dwukrotnie warunkowo zawieszano wykonanie kar (k.40), a mimo to popełnił on kolejne przestępstwa. W. Z. nie wykorzystał więc dawanych mu wcześniej szans, a poprzednie pozytywne prognozy przestrzegania przez niego porządku prawnego okazały się niestety nietrafne. Nie sposób było zatem uznać, że kolejne skorzystanie z dobrodziejstwa wspomnianego środka probacyjnego okaże się wystarczające dla zrealizowania celów kary wobec W. Z.. Tym razem dopiero kara bezwzględnego pozbawienia wolności może pociągnąć za sobą skutek wychowawczy i zmusić go wreszcie do krytycznej refleksji nad swoim zachowaniem.

Sąd miał przy tym na uwadze fakt, że na utrzymaniu oskarżonego pozostaje niepracująca partnerka oraz dwoje małoletnich dzieci, a konieczność odbycia kary pozbawienia wolności negatywnie wpłynie na sytuację finansową jego rodziny. Trzeba jednak pamiętać, że w zasadzie każde pozbawienie wolności w jakimś stopniu dotyka również najbliższych osoby skazanej, wpływa na funkcjonowanie jej rodziny i pogarsza jej sytuację, także materialną. Sytuacji W. Z. nie można więc traktować jako wyjątkowej. Jednocześnie należy podkreślić, że to sam oskarżony doprowadził

swoim zachowaniem do konieczności odbycia kary pozbawienia wolności i popełniając kolejne przestępstwa powinien być mieć na uwadze także ten skutek swoich działań.

Zgodnie z art. 316 § 1 k.k. pieniądze, dokumenty i znaki wartościowe podrobione, przerobione albo z usuniętą oznaką umorzenia oraz podrobione lub przerobione narzędzia pomiarowe, jak również przedmioty służące do popełnienia przestępstw określonych w rozdziale XXXVII Kodeksu karnego (a więc także przestępstw przypisanych oskarżonemu) ulegają przepadkowi, chociażby nie stanowiły własności sprawcy. Pomimo tego, że urządzenie wielofunkcyjne marki B. model (...), służące W. Z. do popełnienia przestępstw, stanowiło własność J. K. (k. 225v, 306), to brzmienie art. 316 § 1 k.k. obligowało Sąd do orzeczenia jego przepadku wraz z podrobionymi banknotami.

Jednocześnie na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkód wyrządzonych popełnionym przez niego przestępstwem, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej I. Z. kwoty 50 zł, a na rzecz pokrzywdzonej (...) S.A. kwoty 100 zł.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa. Wprawdzie oskarżony pracuje i uzyskuje dochody, to jednak w ocenie Sądu obecnie powinien on przeznaczać wszelkie uzyskiwane środki przede wszystkim na swoje dzieci oraz na naprawienie szkody wyrządzonej pokrzywdzonym. Wobec niełatwej sytuacji rodzinnej oskarżonego Sąd uznał, że uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

SSO Paweł Spaleniak